

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

669

Hely

Idő

1921

Személy

Szerző:

Cím:

Vasmunkások bérmozgalma

Forrás:

Népszava

Bp.
(Hely)

1921. 9. 2

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Olda)

Vasmunkások bérmozgalma.

* *

A budapesti vasmunkás bizalmi testület értekezlete. — A munkáltatók elzárkózása erőteljes harcra sarkalja a munkásokat.

A Népszava a munkásoké! A munkások a Népszava ereje.

Csütörtökön este 6 órakor gyűltek össze a budapesti vas- és fémpari gyárak bizalmiférfiai, hogy meghallgassák

a vezetőség beszámolóját

a már hetekkel ezelőtt megindult bérmozgalom állásáról.

Kabók Lajos elvtárs tartotta meg a beszámolót, ismertette a Vasművek és Gépgyárak Országos Szövetségének álláspontját. A Vasművek és Gépgyárak Országos Szövetségének igazgatósága azzal halogtatja a választást, hogy a tagokat nem tudják összehozni a nyári szabadság miatt. A vezetőség mindent megtett, hogy a Vasművek és Gépgyárak Országos Szövetségét állásfoglalásra bírja és igyekezett az egyre erősödő nyugtalanságot a munkások között lecsillapítani, mert

amíg a békés megoldás lehetősége csak kis mértékben is fennáll, ki akarja használni ezt a lehetőséget és meg akarja óvni a munkásokat is, a termelést is a harccal járó veszteségeiktől.

A vezetőség érzi felelősségének nagy súlyát és ha legelőször olyan mértékben éreznék a felelősséget a tulsó oldalon is, akkor a helyzet nem élesedett volna ki annyira. De, sajnos, a gyárosok semmi tanujelét nem adták megértésüknek és a rideg elzárkózás álláspontjára helyezkednek. Két esztendő óta még mindig nem enyhült meg ez a rideg munkáspolitiká. Jellemző a munkáltatói fölfogásra — mondotta Kabók elvtárs —, hogy egy nem jelentéktelen személyiség azt a kijelentést tette az emlékirat átnyújtásakor, hogy

korai még a bérek emeléséről beszélni, mert a drágaság még nem érte el tetőfokát.

Azt is mondotta ez az ur, hogy a múlt év decembere óta nem áremelkedésről, hanem áresökkenésről lehet csak beszélni, mert az alkori árrakkal szemben a mai árák 19%-kal alacsonyabbak. Azok az urak nagyon gyors statisztikusok, de számolni nem tudnak. Az ilyen kijelentésekkel pedig még csak komolyan foglalkozni sem lehet. A munkáltatók azt hivatkoznak, hogy azért kell megvárni azt az időt, amikor a drágaság teljesen kinövi magát, mert akkor a kialakult árrakkal szemben könnyebb olyan bért megállapítani, amely maradandóbb jellegű. De

ki akarja meríteni mindazokat az eszközöket ebben a bérmozgalomban, amelyek a békés megoldáshoz elvezetnének.

Arról kell határozni a bizalmi testületnek, hogy miként kényszerítsék a munkások gyorsaságra a Vasművek és Gépgyárak Országos Szövetségét.

A vezetőség nem híve az elhirtelenkedésnek. Komolyan kell áttekinteni a helyzetet, de viszont a vezetőségben van bátorság arra is, hogy kijelentse, hogy ha minden békés megoldás sem vezet el oda, hogy a gyárosok válasza kielégítő legyen, akkor már csak egy választ lehet a munkásoknak. Ezért azt javasolja, hogy a bizalmi testület a Vas- és Gépgyárak Országos Szövetségének legutóbbi választást válasznak ne tekintse, hanem abból sürgő emlékiratot nyújtson be minden gyár, bizalmi testületre a gyárak vezetőségéhez. Ez az emlékirat rövid és határozott hangú lesz. Az emlékirat átnyújtása demonstratív módon történjék. Egy napon, ugyanabban az órában nyújtsák át minden gyárban a bizalmiférfiak ezt az emlékiratot.

Be kell bizonyítanunk, hogy még az utolsó pillanatig is nyugalmat és fegyelmet tudunk parancsolni magunkra.

Mi történjék a munkásokkal addig, amíg a drágaság eléri a mainál is magasabb fokot?

A munkásoknak nincsen fődögütük arra a horribilis különbözetre, amely ma a munkabérek és az élelmiszerárak között jelentkezik. Immár nincs többé miből pótolni.

A Vasművek és Gépgyárak Országos Szövetségének rideg elzárkózása a munkabérek kérdés megoldása előtt,

teljesen lehetetlen helyzetet teremtet. A gyárakban a munkások hiába kérnek béremelést, a gyárak vezetői és tulajdonosai azzal küldik el őket, hogy addig, amíg a vasművek határozata nem jut tudomásukra, nem adnak egy fillért sem. S így megy ez már hetek óta. A vezetőség teljes mértékben érzi ennek az állapotnak a tarthatatlanságát és ha most mégis azt az álláspontot képviseli, hogy meg kell kísérelni a békés megoldásnak még egy utolsó lehetőségét, akkor ezt azért cselekszi, mert

Ha ez a lépés sem járna eredménnyel, akkor jön az új állásfoglalás. A kormány a munkáltatók kívánságára megállapította a kivitelezési és behozatali listát. A munkáltatók tehát megkapták, amit kívántak, megkapták a lehetőséget is az üzemek rendbehozására s

megvan a mód arra, hogy a munkásoknak tisztességes béreket fizessenek.

A miniszterelnök a Vasmunkás-Szövetség vezetőségének kijelentette, hogy meg akarja szüntetni azt az állapotot, hogy a munkáltatók egyoldalúan állapítsák meg a béreket, de arra hivatkozott, hogy most nagyon elfoglalt és csak október derekánál lehet ebben az ügyben rendelkezésre. El kellett ezt mondani, mert összefüggésben van a bérmozgalommal.

Ha a miniszterelnök ur csak október derekán ér rá, mi történik addig?

A munkások nem várhatnak és ha a kormánynak nem sürgős ez az ügy, akkor a munkásoknak a maguk erejére kell támaszkodniuk. A vasmunkásságnak meg kell mutatnia, hogy van erő benne és ha az elmúlt két év alatt sokszor hivatkozott ennek az erőnek a megmutatására, most meg kell mutatnia, hogy ez nem volt üres fenyegetés.

Ezután a bizalmiférfiak szólaltak föl komolyan, higgadtan s a helyzetet mérlegelő szavakban adták kifejezést a gyárakban dolgozó munkások fölfogásának. Súlyos adatok hangzottak el a bizalmiférfiak fölszólalásában és ha terüünk engedné, érdemes volna ezeket a fölszólalásokat sorjában leközölni.

A bizalmiférfiak sorjában a fölszólalások után elfogadta a vezetőség javaslatát, amely szerint hétfőn reggel 9 órakor minden budapesti gyárban a bizalmiférfiak átnyújtják az új emlékiratot és határozott, gyors választ követelnek.